

Ms 1500/6

1 db fol.

Szóba se állj vele... --- A rettenet ellen. --- Halottak temetése. /Versék./

H.n. 1956. november 18. 1 p. 21x29 cm.
Írógéppel soksz.

Szegedi Egyetemi Könyvtár
Kézirattár
19 68 év sz.

SZÓBA SE ÁLLJ VELE...

Visong neki is tán otthon gyerek,
s bóbiskol főmabajasu anyja,
a gabonaszárt is tán megsimogatja -
itt szóba se állj vele!

Szóba se állj vele,
mert árulás itt a szó -
otthon lehet a becsület embere,
itt: gyilkos, elnyomó!

Parancsra jött?
Semmiről sem tehet?
Lehet.

De te
iszonyu bünt vesszel magadra,
ha csak egy pillanatra
szóbaállsz vele.

Ulj le házad elé a padra,
sétálj az utcán, husódj a kapualjba,
az emberek felé fordítsd arcod -
de gyűlölet
kapassa félre fejed,
ha őt megpillantod.

Hagyjad, hadd lássa,
milyen is arcod rándulás:
az őszinte under mocoranásai.
Lesárt szádnak, behunyt szemednek
is meg kell tanulni vallani.

Másként tán vig cimborák lehetnétek,
de most halálos véték
ha ránevetsz -

Szóba se állj vele,
mert árulás itt a szó -
otthon tán lehet becsülete,
itt:gyilkos elnyomó!

1956. november 8-9.

A RETTENET ELLEN

Zokogó, láncos talpa,
robogó mészeli,
vaskori szürnyek,
fanoklik a füstöt, a kénkövet
aragósi -
feszegeti körük a földet,
hogy az uttest belegörnyed,
dobognak a tanknak,
a tanknak láncai-kerkei.

Zokogó talpakon, ágyacsövek
bordái, a tört sínsiken,
viharszínű utcakövek
halaszain, vakon és süketen
meredő éjjeleken,
cirkáló fényjeleken,
orv aknák lecsapó sziszegésén,
céló falakon,
beszólgó agyakon,
a zajban, a csendben,
mindenben,
az élet egészén
furakodik átál -
rágja magát egyre keresztül,
rágja vesszettül;
s talpig vértessze halállal:
s vért lehasadni sem átáll
ez az iszony, hatalom.

Iszonyu hatalom,
szuronyok hada von
rácsos falakat elébed.
Tépett,
kusszavvad fellegen
issad a félelem,
az része sörényes lobogóit.
Vértől fényesen
villan a félelem
átkos csillaga,
őt vörös ágaival.

Mégis - lecsapott
véres fejedet,
homlokodat emeld fel,
hogy rettenet ellen,
hogy a döngő, subogó,
keseket lefogó
félelem ellen
felmagasodjon az ember;
s hogy túl a nyitott sírokon,
a hazug csillagokon -
mérlegre-vetett
maradék életedet
szégyenlenni ne kelljen!

Tilius
1956. november 18.

HALOTTAK TISZTÉSE

Temessejtek el a halottakat,
de ne felejtsetek el őket,
Sápadt szemükben a szabadság
fiatal csillaga vérzik.
Utóán estek el, dühös őszben,
egyenlőtlen harc tőbolyában
s többé már azt sem tudhatják meg,
milyen szép is volt igazuk.
Nem voltak jók, nem voltak rosszak,
mértékük is tán százféle volt,
de mártól kezdve ők mérik meg,
mit ér az örök, mit a jószág.

Amíg éltek, tán megfutottak.
Halálukban helyükre álltak
s egy nemzet felnőtt büszkesége
velük kiált most leguresszebbre.
Halott subancok, hő diákok
körüli piros legenda gyullad -
s krizantémok s gyászlobogók
konok csendjében feltámadnak.
Fehér arcuk bánatos márvány,
nyitott tenyerük őt ujja virág,
s fegyver helyett viharért nyulnak
Budapest feldúlt ege alatt.